

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Daniely Zemanové a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Radana Malíka v právní věci **žalobkyně: Promotion Services, s. r. o.,** se sídlem Jinonická 11/37, Praha 5, zast. JUDr. Ladislavem Sádlíkem, advokátem se sídlem Holečkova 31, Praha 5, proti **žalovanému: Finanční ředitelství pro hlavní město Prahu**, se sídlem Štěpánská 28, Praha 1, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 2. 2010, č. j. 2277/10-1200-107333, ve věci daně z příjmu právnických osob, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2011, č. j. 3 Af 11/2010 - 61,

takto:

I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 7. 2011, č. j. 3 Af 11/2010 - 61, **se zrušuje.**

II. Rozhodnutí Finančního ředitelství pro hlavní město Prahu ze dne 18. 2. 2010, č. j. 2277/10-1200-107333, **se zrušuje.**

III. Rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 23. 7. 2008, č. j. 310694/08/005515/8884, **se zrušuje.**

IV. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

V. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 14 200 Kč, do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího zástupce JUDr. Ladislava Sádlíka, advokáta se sídlem Holečkova 31, Praha 5.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“), domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti shora uvedenému rozhodnutí žalovaného. Tímto rozhodnutím zamítl žalovaný odvolání stěžovatelky proti dodatečnému platebnímu výměru Finančního

úřadu pro Prahu 5, ze dne 23. 7. 2008, č. j. 310694/08/005515/8884, kterým ji byla dodatečně vyměřena daňová povinnost na dani z příjmů právnických osob, za zdaňovací období roku 2004, ve výši 131 320 Kč.

Městský soud žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.

Stěžovatelka zejména tvrdila, že lhůta pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2004 uplynula již dne 31. 12. 2008, přičemž rozhodnutí žalovaného jí bylo doručeno až dne 22. 2. 2010, (dle žalovaného dne 19. 2. 2010, pozn. NSS). Výzvu žalovaného odvolacího orgánu ze dne 4. 12. 2008, doručenou stěžovatelce dne 29. 12. 2008, označila za účelový úkon, který nebyl způsobilý přerušit běh tříleté prekluzivní lhůty a založit běh lhůty nové. Současně stěžovatelka v žalobě namítala nezákonné zahájení daňové kontroly.

Prekluzi práva vyměřit daň městský soud neshledal. Dospěl k závěru, že daňová kontrola zahájená u stěžovatelky dne 5. 10. 2005, byla zahájena zákonem stanoveným způsobem a měla za následek přerušení dosavadní prekluzivní lhůty pro vyměření daně, ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném za posuzované období (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“). Poslední den lhůty pro vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 tak v důsledku daňové kontroly připadl na 31. 12. 2008. Krajský soud za úkon způsobilý opětovně přerušit běh prekluzivní lhůty uznal stěžovatelkou zpochybňovanou výzvu žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č. j. 18480/08-1200-107060.

Uvedl, že výzva žalovaného nebyla samoúčelná, neboť jejím prostřednictvím byla stěžovatelka vyzvána k tomu, aby označila, který z jí předložených důkazních prostředků je seznamem řidičů, a dále aby předložila doklady, které sama přislíbila předložit již v průběhu daňové kontroly dne 10. 4. 2006, ale neučinila tak. Přitom se jednalo o dokazování ve vztahu k plněním, která se měla uskutečnit na základě zpochybněných faktur. Dle soudu nebylo totiž z důkazů předložených stěžovatelkou při daňové kontrole možné určit, zda se skutečně jedná o seznam řidičů, pokud odevzdané listiny byly označeny jako seznam hostesek. Výzva nebyla samoúčelná, ale z jejího obsahu je naopak zřejmé úsilí žalovaného o náležité objasnění posuzované věci. Městský soud proto dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí bylo vydáno v zákonem stanovené prekluzivní lhůtě.

Pokud jde o namítaná procesní pochybení, pak dle městského soudu neměla tato případná pochybení vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Namítané pochybení správce daně týkající se rozsahu nahlížení do spisu nemůže mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, neboť žádná z listin nacházejících se v neveřejné části spisu nebyla dle soudu podkladem pro vydání napadeného rozhodnutí. Z obdobných důvodů městský soud odmítl také námitku týkající se porušení práva stěžovatelky být přítomna u výslechů svědků. Poté dospěl k závěru, že stěžovatelka své důkazní břemeno ohledně výše uplatněných nákladů neunesla, neboť neprokázala, že plnění deklarované od společnosti CIKOTA Prod., s. r. o. (dále jen „společnost CIKOTA“), přijala v rozsahu uvedeném na fakturách.

V kasační stížnosti stěžovatelka namítá nesprávné právní posouzení věci ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., jakož i vady řízení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Dle stěžovatelky byla výzva žalovaného posouzena městským soudem nesprávně. Setrvává na svém žalobním tvrzení, že tato výzva byla žalovaným učiněna pouze za účelem prodloužení již končící prekluzivní lhůty pro vyměření daně. Dle protokolu sepsaného při daňové kontrole dne 10. 4. 2006 je zcela nesporné, že stěžovatelka předala správci daně I. stupně seznam řidičů, o kterém dne 15. 3. 2006 hovořil svědek R., jednatel dodavatelské společnosti CIKOTA. Svědek jednoznačně do protokolu uvedl, že řidiči byli najatí lidé za úplatu, přičemž může dodat jejich seznam, a kteří byli fakturováni stejně jako hostesky. Výzvou tak byly zejména požadovány doklady, o kterých hovořil svědek R. a které byly v jeho dispozici. Pokud jde o smlouvy s řidiči, které stěžovatelka skutečně správním orgánům nepředložila, pak je nutno upozornit na to, že smlouvy s řidiči nezajišťovala stěžovatelka, ale dodavatel zpochybněných služeb, tj. společnost CIKOTA. U této společnosti přitom vedl správce daně samostatné šetření a mohl si proto příslušné doklady vyžádat. Dle stěžovatelky je více než zjevné, že od 10. 4. 2006, kdy byl seznam řidičů předložen, až do doručení výzvy dne 29. 12. 2008, správní orgány žádné pochybnosti ohledně předložených důkazů neměly.

Stěžovatelka se ohrazuje proti tvrzení žalovaného, že uvedeného dne předložila také podrobné sestavy akcí, uvedené ve výzvě. Dále uvádí, že popis jednotlivých akcí byl stěžovatelkou předložen v průběhu dokazování a bylo proto na správních orgánech, aby tyto listiny posoudily a vyhodnotily. To se ale nestalo a navíc byly uvedené listiny podřazeny ve výzvě k jiným okolnostem. Výzva o dodatečná vysvětlení k těmto listinám proto nemůže být úkonem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daně a poplatků. Stěžovatelka má za to, že sporná výzva, doručena jí dva dny uplynutím prekluzivní lhůty, nemá charakter úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

Vady řízení stěžovatelka spatřuje v opakovaně prováděném dožádání bez její součinnosti. Nesouhlasí se závěrem městského soudu, dle kterého informace zjištěné bez součinnosti se stěžovatelkou nebyly podkladem pro vydání rozhodnutí. Oba správní orgány údaje získané opakovaným dožádáním vyhodnocovaly se závěrem k tíži stěžovatelky. Stěžovatelka provedla podrobný rozbor uvedených tvrzení v kasační stížnosti a dospěla k závěru, že provedeným opakovaným dožádáním správní orgány ve skutečnosti realizovaly svědecké výpovědi bez její účasti.

Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na své vyjádření k žalobě, neboť dle jeho názoru kasační stížnost neobsahuje žádné nové skutečnosti. Navrhuje kasační stížnost zamítnout.

Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost

přípustná a stěžovatelka je řádně zastoupena (§ 105 odst. 2 s. ř. s.) Kasační soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnost a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a zkoumal při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, 5 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost je důvodná.

První námitkou je otázka prekluze práva vyměřit daň a v tomto směru je vhodné nejprve připomenout, že v důsledku judikatury Ústavního soudu představuje prekluze takovou skutečnost, ke které musí správní soudy přihlížet z úřední povinnosti (ex offo).

V nálezu Ústavního soudu ze dne 26. 2. 2009, sp. zn. I. ÚS 1169/07 (všechna zde uváděná rozhodnutí Ústavního soud jsou dostupná na http://nalus.usoud.cz), vyjádřil Ústavní soud názor, podle něhož za společný rys prekluze, jakožto institutu, který se vyskytuje v různých odvětvích právního řádu, lze považovat i to, že k ní má orgán moci veřejné přihlížet z úřední povinnosti. Tento požadavek je logickým důsledkem závažnosti následků, které jsou s prekluzí spojeny, tj. zánik samotného subjektivního práva. Účelem jakéhokoli procesu nikdy není ochrana neexistujících či fiktivních práv, a proto nelze prekludovanému právu poskytovat ochranu.

Z tohoto pohledu tedy městský soud postupoval správně, pokud se primárně zaměřil na otázku prekluze, která byla v daném případě namítána i v žalobě. Kasační soud se však již nemůže ztotožnit s provedeným posouzením této otázky městským soudem.

Předmětem sporu v projednávané věci je dodatečné vyměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004. Základní tříletá prekluzivní lhůta pro vyměření této daně končila ve smyslu ustanovení § 47 zákona o správě daní a poplatků dne 31. 12. 2007. Ze správního spisu Nejvyšší správní soud ověřil, že daňová kontrola na daň z příjmu právnických osob za zdaňovací období roku 2004 byla u stěžovatelky zahájena protokolem č. j. 355288/05/005931/8303 ze dne 5. 10. 2005. Kasační soud má za to, že tato kontrola byla zahájena zákonem stanoveným způsobem, a měla proto za následek přerušení dosavadní prekluzivní lhůty pro vyměření daně a rozběhnutí lhůty nové. Tato lhůta v souladu s ustanovením § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků běžela od 31. 12. 2005 do 31. 12. 2008. Z ustálené judikatury správních soudů, která byla následně potvrzena i Ústavním soudem (srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 12. 2009, č. j. 2 Aps 2/2009 - 52, publikovaný ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2000/2010 a usnesení Ústavního soudu ze dne 3. 11. 2010, sp. zn. I. ÚS 378/10), vyplývá, že samotná neexistence pochybností vedoucí k zahájení daňové kontroly legitimitu daňové kontroly nezpochybňuje. Poslední den lhůty pro vyměření daně za zdaňovací období roku 2004 tak v důsledku daňové kontroly připadl na 31. 12. 2008.

Napadené rozhodnutí bylo žalovaným vydáno dne 18. 2. 2010 a právní moci nabylo dne 19. 2. 2010. V souladu s rozhodnutím rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 Afs 86/2007 musí být rozhodnutí odvolacího orgánu v tříleté prekluzivní lhůtě nejen vydáno, ale i oznámeno jeho příjemci. Nestačí tedy, když je v uvedené prekluzivní lhůtě vydáno nepravomocné rozhodnutí o vyměření či doměření daně.

Pro posouzení prekluze je proto rozhodné, zda byl před koncem tříleté prekluzivní lhůty, tj. před 31. 12. 2008, učiněn ze strany správních orgánů vůči stěžovatelce úkon, kterým by byl běh prekluzivní lhůty opět přerušen a založen běh lhůty nové. Tímto úkonem je podle žalovaného i městského soudu výzva žalovaného ze dne 4. 12. 2008, č. j. 18480/08-1200-107060.

Nejvyšší správní soud se s posouzením této výzvy jako výzvy způsobilé přerušit dosavadní běh prekluzivní lhůty a založení lhůty nové neztotožňuje, neboť dle jeho názoru uvedená výzva nesplňuje charakter kvalifikovaného úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků.

K úkonu ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků (dále jen „kvalifikovaný úkon“) je podle ustálené judikatury oprávněn nejen správce daně I. stupně, ale též odvolací orgán. Ten je totiž při odstraňování vad předchozího řízení nebo při jeho prověřování či doplňování o nová zjištění oprávněn ke všem úkonům, jimiž může zjišťovat skutkový stav věci správce I. stupně. Ne všechny úkony, provedené v odvolacím řízení, které žalovaný byť po právu provede, však budou splňovat podmínky kvalifikovaného úkonu. Pro to, aby se mohlo jednat o úkon kvalifikovaný, znamenající přerušení prekluzivní lhůty a založení běhu lhůty nové, se musí jednat o úkon vůči daňovému subjektu; vycházející z určitých pochybností o správnosti postupu daňového subjektu nebo o správnosti výše předchozího vyměření, který je svou povahou přiměřený rozsahu nezbytných zjištění a jsou při něm zachována práva daňového subjektu na součinnost (k tomu srov. zejména usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu pod č. j. 7 Afs 36/2008 - 134).

Výzva odvolacího orgánu k dodatečnému vysvětlení určitých sporných skutečností či předložení dalších důkazů je zcela legitimním procesním prostředkem, současně však automaticky nemá za následek přerušení prekluzivní lhůty a nastolení lhůty nové. Takto zjednodušený výklad úkonu směřujícího k vyměření daně, resp. jejímu dodatečnému stanovení, by v podstatě znamenal, že jakákoliv výzva správce daně, učiněná v odvolacím řízení za účelem doplnění tohoto řízení či odstranění případných vad, by bez dalšího způsobila obnovení tříleté prekluzivní lhůty. Účelem zavedení prekluzivních lhůt pro vyměření daně však bylo stimulovat správce daně k včasnému výkonu jeho práv a povinností a z hlediska právní jistoty daňových subjektů pak nastolit situaci, kdy po jejich uplynutí zanikají i jejich povinnosti. Proto není možné každý úkon správce daně považovat za kvalifikovaný úkon ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, ale je nutno pečlivě posuzovat obsah každé odvolacím orgánem učiněné výzvy, a to jak z hlediska jejího účelu, tak z hlediska charakteru výzvou požadovaných skutečností.

Nejvyšší správní soud z obsahu posuzované výzvy ověřil, že žalovaný ve výzvě primárně odkázal na nesouhlas stěžovatelky s postupem správce daně, který vyloučil z nákladů na dosažení, zajištění a udržení příjmů částky, uvedené na přijatých fakturách č. 250/04 a č. 292/04, vystavených společností CIKOTA za pronájem vozidel značky Ford Transit v celkové výši 288 000 Kč.

Podstatou výzvy byl požadavek žalovaného dodatečně objasnit určité skutečnosti související s odvolací námitkou stěžovatelky, dle které správce daně provádějící daňovou

kontrolu opomněl vyhodnotit jako důkaz, seznam řidičů, předložený stěžovatelkou správci daně v průběhu daňové kontroly dne 10. 4. 2006.

Žalovaný doslovně uvádí, že nemá potřebné důkazní prostředky, na základě kterých by mohl prověřit správnost postupu správce daně. Žalovaný odkazuje na protokol o ústním jednání ze dne 10. 4. 2006, č. j. 158933/06/005931/8303, ve kterém se uvádí, že zástupce stěžovatelky předal správci daně seznam řidičů Ford Tranzit pronajatých společnosti CIKOTA. Dle stěžovatelky řidiči byli najati na smlouvy (stejně jako hostesky). Smlouvy měly být předloženy do 12. 4. 2006.

Dále žalovaný ve výzvě uvádí, že stěžovatelka předložila 4 podrobné sestavy akcí, které žalovaný ve výzvě označil číslem, číslem klienta a termínem (např. podrobná sestava akce číslo 00242 za klienta 00013, termín 1. 6. 2004 - 30. 6. 2004).

Následně požaduje odvolací řízení doplnit o 1) označení, který z předložených důkazních prostředků je seznamem řidičů, 2) o vysvětlení, jak a v čem mohou předložené dokumenty prokázat oprávněnost zahrnutí částek dle uvedených faktur do daňových nákladů roku 2004 a 3) o předložení smluv, na základě kterých byli řidiči najati.

V posuzované věci je zřejmé, že výzva žalovaného nesměřovala k prokázání nových zjištění či skutečností, které vyšly najevo teprve v průběhu odvolacího řízení. Z jejího obsahu je naprosto nepochybné, že se týkala již jednou stěžovatelkou předložených důkazů, jakož i skutečností známých správci daně z průběhu daňové kontroly respektive z provedené svědecké výpovědi. Kasační soud připomíná svoji ustálenou judikaturu, dle které platí, že navrhne-li daňový subjekt v odvolání další nové důkazní prostředky, které mají být provedeny, je výzva k jejich předložení, jakož i výzva k prokázání tvrzení v odvolání obsažených, nepochybně kvalifikovaným úkonem ve smyslu ustanovení § 47 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Obdobně, vyskytne-li se v průběhu odvolacího řízení nová informace, která vyžaduje prověření, je úkon směřující k tomuto prověření kvalifikovaným úkonem, a to i za situace, kdy tuto informaci získá odvolací orgán bez součinnosti odvolatele.

V projednávané věci stěžovatelka ve svém odvolání neuvedla žádné nové informace, které by bylo nutno vyhodnotit nad rámec provedené kontroly, např. nenavrhovala výslech zcela nových svědků. Stěžovatelka pouze namítala pochybení správce daně, který opomněl předložené důkazy vyhodnotit, či jejich vyhodnocení provedl nedostatečně. K této námitce se také primárně vztahovala výzva žalovaného.

Výzva žalovaného se tak týkala výhradně skutečností, které již byly správci daně známé a které měly být primárně vyhodnoceny v rámci provedené daňové kontroly. Pokud se tak nestalo a žalovaný je nucen závěry správce daně i za součinnosti daňového subjektu znovu přehodnotit, je výzva vztahující se k vysvětlení či objasnění již známých skutečností sice výzvou zákonnou, nemůže však být podle Nejvyššího správního soudu způsobilá přerušit dosavadní běh prekluzivní lhůty a založit lhůtu novou. Při opačném výkladu by byla prekluzivní lhůta obnovována pouze proto, že správce daně provádějící kontrolu nesprávně či nedostatečně vyhodnotil důkazní situaci a odvolací orgán musí z tohoto důvodu řízení doplnit. V projednávané věci tedy prekluzivní lhůta, jejíž počátek byl

odvozen od zahájení daňové kontroly v roce 2005, uplynula dne 31. 12. 2008, tj. více než 13 měsíců před doručením napadeného rozhodnutí (19. 2. 2010).

Z výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že městský soud posoudil namítanou prekluzi práva vyměřit předmětnou daň v rozporu se zákonem.

Shledal-li kasační soud ve vztahu ke zdaňovacímu období roku 2004 prekluzi práva vyměřit daň, nebylo účelné se zabývat ostatními kasačními námitkami. Vypořádání těchto námitek totiž nemůže žádným způsobem ovlivnit výrok rozhodnutí Nejvyššího správního soudu.

Z výše uvedených důvodů tak Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu trpí nezákonností spočívající v nesprávném posouzení právní otázky před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Stěžovatelka v kasační stížnosti navrhla, aby byl rozsudek městského soudu zrušen a věc mu byla vrácena k dalšímu řízení. Tento návrh odpovídal pravomoci Nejvyššího správního soudu v době podání kasační stížnosti (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Dnem 1. 1. 2012 však nabyla účinnosti novela s. ř. s. (zákon č. 303/2011 Sb.), která umožňuje, aby Nejvyšší správní soud, dospěje-li k tomu, že kasační stížnost je důvodná, rozsudkem zrušil nejen rozhodnutí krajského soudu, ale aby též dle povahy věci sám rozhodl o zrušení rozhodnutí správního orgánu, za přiměřeného použití § 75, § 76 a § 78 s. ř. s. Na základě uvedené novelizace s. ř. s. je Nejvyšší správní soud nyní bez ohledu na návrh oprávněn zvážit, zda je namístě pouze zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci krajskému či městskému soudu k dalšímu řízení, či zda je racionální současné zrušení rozhodnutí správního orgánu.

V posuzovaném případě dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že již v řízení před městským soudem byly důvody pro to, aby bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno. Z tohoto důvodu Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil kasační stížností napadený rozsudek městského soudu, věc mu však nevrátil k dalšímu řízení, neboť současně konstatoval, že pro zrušení rozhodnutí žalovaného byly důvody již v řízení před městským soudem, který by v dalším řízení, při respektování názoru vysloveném Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí a vzhledem k charakteru vytýkaných pochybení, nemohl vady napadeného rozhodnutí žalovaného nikterak zhojit. Nejvyšší správní soud proto současně se zrušením rozhodnutí městského soudu rozhodl také o zrušení žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného i o zrušení rozhodnutí Finančního úřadu pro Prahu 5 ze dne 23. 7. 2008, č. j. 310694/08/005515/8884 [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s., za přiměřeného použití § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.]. S ohledem na skutečnost, že právo státu vyměřit daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2004 je prekludováno, rozhodl Nejvyšší správní soud o zrušení všech předcházejících rozhodnutí, aniž by věc vracel k dalšímu řízení. Pro pokračování řízení ohledně prekludované daňové povinnosti není dán žádný zákonný důvod.

V případě, že Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a současně zrušil i rozhodnutí správního orgánu dle § 110 odst. 2 s. ř. s., je povinen rozhodnout kromě nákladů řízení o kasační stížnosti i o nákladech řízení, které předcházelo zrušenému rozhodnutí městského soudu (§ 110 odst. 3, věta druhá, s. ř. s.). Náklady řízení o žalobě a náklady řízení o kasační stížnosti tvoří v tomto případě jeden celek a Nejvyšší správní soud

rozhodne o jejich náhradě jediným výrokem vycházejícím z § 60 s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 11. 2008, č. j. 1 As 61/2008 - 98).

Žalovaný ve věci úspěch neměl, náhrada nákladů řízení mu proto nenáleží. Stěžovatelka měla ve věci plný úspěch, proto ji zdejší soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., přiznal náhradu nákladů řízení proti žalovanému. Tyto náklady řízení jsou tvořeny částkou 7 000 Kč za soudní poplatky (soudní poplatek za žalobu ve správním soudnictví proti rozhodnutí správního orgánu ve výši 2 000 Kč a soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč). Dále jsou náklady řízení tvořeny částkou 7 200 Kč. Zástupce stěžovatele učinil ve věci celkem tři úkony právní služby, kterými jsou převzetí a příprava zastoupení [§ 11 odst. 1 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], a dvě písemná podání soudu nebo jinému orgánu ve věci samé [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], jimiž jsou žaloba k městskému soudu a kasační stížnost k Nejvyššímu správnímu soudu. Za každý úkon právní služby v dané věci náleží mimosmluvní odměna ve výši 2 100 Kč [§ 9 odst. 3 písm. f), ve spojení s § 7 bodem 4. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Celkem tedy za jeden úkon právní služby náleží 2 400 Kč, vzhledem k tomu, že ve věci byly učiněny tři úkony právní služby, náleží stěžovatelce již výše zmíněná částka 7 200 Kč (3 × 2 400 Kč). Zástupce stěžovatelky nedoložil, zda je plátcem daně z přidané hodnoty, zdejší soud tak nebral zvýšení odměny o tuto daň v úvahu.

Celková částka náhrady nákladů řízení před městským soudem a před Nejvyšším správním soudem tak činí 14 200 Kč (7 000 Kč + 7 200 Kč), kterou je žalovaný povinen zaplatit stěžovatelce k rukám jejího zástupce JUDr. Ladislava Sádlíka, advokáta se sídlem Holečkova 31, Praha 5, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. června 2012

Mgr. Daniela Zemanová
předsedkyně senátu